

Uchwała Nr .../.../...
Rady Gminy Łącut
z dnia2024 r.

w sprawie odmowy uwzględnienia wniosku.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.), art. 241, art. 242 i art. 244 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2024 poz. 572), Rada Gminy **u c h w a l a**, co następuje:

§ 1

Nie uwzględnia się wniosku mieszkanki Gminy Łącut z dnia 27 września 2024 roku o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zbadania zgodności art. 56 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tj. Dz.U. z 2024r., poz. 1130).

§ 2

Uzasadnienie dla sposobu rozpatrzenia wniosku stanowi załącznik do uchwały.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Gminy.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

KATARZYNA KAMERENC
radca prawny

Załącznik
do uchwały nr
Rady Gminy Łańcut
z dnia 2024r.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 27 września 2024r. mieszkanka Gminy Łańcut zwróciła się do Rady Gminy Łańcut o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z Konstytucją RP.

W uzasadnieniu wniosku przytoczyła treść art. 188 pkt 1 i art. 191 ust. 1 Konstytucji RP, z których wynika, że organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego mogą wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności ustaw i umów międzynarodowych z Konstytucją. W dalszej części wskazała, iż z ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż zadania gminy obejmują m.in. sprawy ładu przestrzennego. Z kolei przepis art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zawiera zestawienie szeregu uwarunkowań i czynników, które uwzględnia się w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zaś przepis art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przewiduje, że nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego.

W ocenie wnioskodawczyni, z konstytucyjnej zasady ochrony każdej własności należy wywodzić obowiązek zrównoważenia interesu osób zainteresowanych wykorzystaniem działek na cele inwestycyjne i tych posiadających nieruchomości sąsiednie w kontekście możliwości ich nieskrępowanego wykorzystywania. Tymczasem, nawet jeśli organ kwestie te rozważy i przyjmie, że lokalizacja stacji bazowej negatywnie wpływa na ład przestrzenny, może negatywnie wpływać na zdrowie ludzkie, na środowisko i znaczny spadek wartości nieruchomości w pobliżu takiej stacji bazowej, to przepis art. 56 zdanie 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie pozwala na wydanie decyzji o odmowie lokalizacji inwestycji celu publicznego, co powoduje, że jest on niezgodny z Konstytucją.

Na poparcie swojego stanowiska wnioskodawczyni powołała się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 16.10.2008r., sygn. akt II SA/Rz 258/08.

W toku rozpatrywania skargi Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady Gminy Łańcut ustaliła, co następuje:

Zgodnie z art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym „Nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego.”

W nauce prawa administracyjnego wielokrotnie już podkreślono, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter rozstrzygnięcia związanego co oznacza, że w wypadku zgodności inwestycji z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przepisami odrębnymi nie można odmówić ustalenia jej lokalizacji (zob. T. Bąkowski, *Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz*, Zakamycze, 2004, komentarz do art. 56). Podobne stanowisko zostało zaprezentowane w

ugruntowanym orzecznictwie. Decyzja lokalizacyjna jest tylko aktem stosowania prawa i organ nie może w niej wprowadzać według własnego uznania samoistnych ograniczeń dla inwestora wyprowadzonych z norm ogólnych zawartych w art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (wyrok NSA z 16.02.2010 r., II OSK 1862/08).

W orzecznictwie podkreślono również, że wprawdzie przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym mają na celu umożliwienie kształtowania i ochrony ładu przestrzennego, to jednak środki do tego służące są określone w przepisach o charakterze szczególnym, w tym regulujących ustalenie warunków zabudowy oraz lokalizacji inwestycji celu publicznego (wyrok NSA z 27.09.2023 r., II OSK 1735/23). Z uwagi na powyższe, nie można podzielić zapatrywania, że wskazywane przez wnioskodawczynię wartości wymienione w art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie są uwzględniane przy wydawaniu decyzji lokalizacyjnych, w tym także tych, których przedmiotem jest budowa stacji bazowych telefonii komórkowej. Przepisy materialne zawarte w przepisach odrębnych ustanawiają bowiem konkretne wymagania, czy też nakazy i zakazy chroniące wartości wymienione w art. 1 ust. 2. Norma art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym eliminuje zatem jedynie uznaniowość organu w procesie wydawania rozstrzygnięć dotyczących inwestycji celu publicznego, a więc inwestycji o szczególnym charakterze dla ogółu społeczności lokalnej.

Nietrafne jest powoływanie się przez wnioskodawczynię na wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 16.10.2008r., sygn. akt II SA/Rz 258/08, bowiem został on uchylony wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 stycznia 2010r., sygn. akt II OSK 220/09. W wyroku tym NSA podkreślił, iż: „Przy wydawaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego gmina nie jest pozbawiona możliwości kształtowania ładu przestrzennego. Gmina wydając taką decyzję kształtuje ład przestrzenny na zasadach określonych w przepisach regulujących wydawanie tego rodzaju decyzji.”

W świetle powyższego Rada Gminy Łańcut nie znalazła dostatecznych podstaw do wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Niezależnie od powyższego, zaznaczyć należy, iż stanowisko zajęte przez Radę Gminy Łańcut nie pozbawia wnioskodawczyni ani innych mieszkańców Gminy możliwości dowodzenia swoich racji poprzez wystąpienie ze skargą do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zbadania zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji, do czego uprawnia art. 79 Konstytucji RP.

Z uwagi na powyższe, Rada Gminy Łańcut, po zapoznaniu się z opinią Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Gminy Łańcut postanowiła nie uwzględnić wniosku mieszkanki Gminy Łańcut o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w opisaney wyżej sprawie.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 246 § 1 k.p.a. wnioskodawcy niezadowolonemu ze sposobu załatwienia wniosku służy prawo wniesienia skargi w trybie określonym w rozdziale 2 działu VIII k.p.a. Stosownie do postanowień art. 229 pkt 1 k.p.a. organem właściwym do rozpatrzenia skargi jest Wojewoda Podkarpacki.